

(המשך מעמוד 17)

מרוכים, עורץ בריצה מהירה אל הבימה. ערב טוב קריית מוצקין? הוא שואג. גושיהאנשים ממולו עונה לו בצרחות. לא מבין, לא סולה, זו הכרזת מלחמה? הוא מתחיל לשיר, בצרורות האופיינית לו. הוא לבוש בחולצת טריקו ירוקה, במיכנסים צמודים ובמגפיים שחורים. על היד פיסת הברד המפורסמת. הוא מקפץ, משתולל, מניע את אגן הירכיים וגראה כמו אמרדוק ותיק ומשופשף.

שיר לאמא

מאהורי הבימה עומרת חווה כהן, אמורהו של חיים כהן, הלא הוא הזמר אדם. מניס יפות, רומה בתוויפניה לבן האליל. שלח גם לי נשיקה, היא מתברחת. היא שרה איתו את השירים. תמיד חשבתי שיהיה דווקא שמוך? היא אומרת, בבית ספר תמיד אהב לשחק. אם יש לי נחת עכשיו כן, אם הוא אוהב את זה אני מאושרת. מה שטוב לו, טוב גם לי. החיים שלנו לא השתנו בעיקבות הצלחה. הוא נשאר אותו הבן הטוב,

סיים את ההופעה מבלי שייגרם אסון. הם מחליטים שהזמר יפסיק באמצע השיר האחרון, הלהקה תמשיך לנגן, ובניתיים יברח אדם לניידת, שמנועיה יופעלו מראש.

הטריק פעל באופן חלקי בלבד. חלק מהמעריצים נשארו אומנם מסביב לבימה, אולם חלק אחר כבר הטילו מצור על הניידת.

הדלתות האחוריות שלה נפתחו ואדם בא אליה בריצה. הוא נכנס פנימה וצנח בעייפות על המושב. הניידת התחילה לנוע. אדם עוד מנופף לשלום למעריצים הנחלים על הרכב. שיוהרו, הם יכולים להידרס, הוא אומר מודאג. כשהרכב מגביר את מהירותו, אחת הבנות נשארת תלויה עליו, מחזיקה חזק בחלוץ. אדם קם ממקומו מנשק לה. היא צונחת לקרקע. אולי היה זה הרגע הגדול בחייה.

במרחק כמה קילומטרים משם מחכה מכונת הטבור של מיקי, המנהל האישי. אדם מצטרף אליו. אשה העוברת במיקרה במקום — אולי היחידה בעיר שלא באה להופעה — נדהמת לראות אותו. אתה יפה? עיובי אומרת לו, והוא עונה לה: "עיובי שטויות, מי יפה".

מיקי מנסה למצוא את דרך היציאה לכיוון תל אביב, וטועה ברחובות

מסעירה יותר. בפעם הראשונה שהגי עתי לתל אביב ופתחתי חלון, נחנקתי ממש".

אדם מספר, שהמעבר לתל אביב היה קשה ורצוף מיכשולים. בשנתיים הראשונות שלי בתל אביב ממש סבלתי. כל יום היה לגבוי דיכאון. לא רק שלא אהבתי את העיר, שנאתי אותה ממש. שנאתי את המנטאליזם, את האנשים, שנאתי בעצם הכל.

רק אחרי שנתיים התחלתי להתרגל. החוקתי מעמד למרות הקשיים, כי ידעתי שאם אני רוצה להצליח בשוארביזנס, אני חייב לגור בתל אביב. היה לי כוודצון".

מטאטא לאבקי כוכבים

אחרי השנתיים הקשות הוא הצטרף ליוהר כהן, באירוויזיון, כרקדן מלווה. מה שקרה אחר כך סופר בעשרות כתבות. סינדרלה מקומית.

שלמה צח שמע אותו שר, החליט שיש לו כוכב ובמשך שנתיים טיפח אותו והשקיע בו. התוצאה הייתה התקליט סווי. שהיה להצלחה מסחררת ונמכר ב-30 אלף עותקים — הצלחת חסרת תקדים לתקליטי בכורה של זמר.

14, אפשר לחשוב מה הגילים של הקהל של מדינת וקוון ורייזיווי בואי. לכולם יש קהל של ילדים. אבל מה שבחורף לארץ זה טוב, ומה שבארץ זה לא טוב. גם אומנם גם עיתונאים שהיו בסדר, הם אם היתה להם ביקורת, היא היתה בטעם. אבל חבל שאלה שקוטלים לא עושים את זה בפיריות. היום כבר לא יודעים לאהוב, לפחות שירעו לשנוא. הרי ברור שהקינאה מרברת מגרונם.

אני יודע שיש עיתונאים שבהתחלה כתבו עליי רע בגלל שהם היה IN והיום, לאור הצלחה, הם אוכלים את הלשון. אני אפיעם לא אכנס לתחת של העיתונאים כדי שיכתבו עליי טוב או כדי שיאהבו אותי.

ממש מודהה עם השיר של אריק אינשטיין, עיתונאי קטן זה צריך להיות הימנון האמנים בארץ. היום אני לוקח ללב פחות, נמאס לי שכל אידיוט שיגיד משהו גרוע לי להתגרד. שידברו".

אדם מפיסק, מתקשר לאמו בפלאי פון, מפתחן במכונית. "איך היה, מאמי? נהנית? לא קשה לנחש מה היא עונה לו. אחרי השיחה הטלפונית הוא אומר: יש לי כל הנתונים כדי שינאו אותי. אני נראה טוב, וזה כבר לא בסדר. בארץ צריך להיות מיסכן ודופק כדי לזכות באהדה של העיתונאים. מה רוצים ממני, שאעשה צלקת על הפנים?"

רשימת ההומאים

עוד טענה קשה שיש לאדם כלפי העיתונאים היא על הנסיונות החוזרים ונשנים לרמוז על הערפיות המיניות. "מה העניין הזה? למה נטפלים לנקודות מטומטמות כאלה? כל עוד אני לא צריך לשכב עם בחורים בגלל מה שכתוב בעיתונים, זה לא מפריע לי".

יש עיתונאים שסתם מחפשים להרוס. עיתונאי אחד שאל אותי בראיון: אתה רוצה להיות נושא הרגל של החברה ההומוסקסואלית? עניתי לו: לא, הכותרת שהופיעה בעיתון היתה: אדם — אני לא רוצה להיות נושא הרגל של החברה ההומוסקסואלית. למה הוא עשה את זה? כשביל לארא את הכתבה שלו? כדי שהיא תהיה יותר מסעירה?

שיפסיק לחטט אצלי. אילו הייתי מפרסם את הרשימה של כל ההומאים בתל אביב, העמודים בהעולם הזה לא היו מספיקים לזה".

אולי החיטוט הזה בחיים הפרטיים הוא המחיר שצריך לשלם מי שרוצה להיות סמל-המין? אדם מתרעם על השאלה: אני לא סמל-מין ולא התכוונתי להיות כזה. אם הייתי רוצה להיות, הייתי שואק בסטרייפורנו, ולא הייתי הולך להיות זמר. אני לא מתייפייף על הבימה, לובש ג'ינס וטריקו".

הוא מצית סיגריה (מעשן רק כשאני עיף) וממשיך: "אני גם לא חושב שאני כזה יפה. אף פעם לא הייתי ילד יפה, ועד היום כשאני עובר ליד יפים אני מסיק".

על המעריצים הוא אומר: "כשאני רואה אותן כשהן נוכות בחופעות, עצוב לי. כואב לי לראות אותן ככה". "בבית, כשאני שם את הטלפון האוטומטי, הוא מתמלא בהודעות בדיוק 180 דקות מרגע שאני מפעיל אותו. הן משאירות לי בריות ואנחות, משמעות לי בטלפון את התקליט שלי".

"כן, זה מחמאי, כל המעריצים, אבל אין לי אגריטרס בגלל זה. זה מחמאי, אבל אני שומר על גבולות. אני טיפוס של ביל יפה, ארבע קירות. "מה יהיה כשכל זה ייגמר? אני אעלה על רכבת אחרת, אני לא רואה את עצמי כך כל החיים". הארבות הגבוהות של רידינג נראות באופן, חורים הביתה, לתל אביב. למרות הפיחוקים והעיניים שלו שכמעט עצמות, הלילה של אדם לא נגמר. יש משיבה שועשה שמרית אור, לפתיחת בית-קפה. אני חייב ללכת. אני אוהב אותה ויודע שגם היא היתה באה בשבילי, אם הייתי עושה מסיבה".

אדם המבוהל מוצא מן המופע מה רוצים ממני, שאעשה צלקת על הפנים?

הזרים לו. "תיזהר לא להתקל בקבוצת ילדים", מתברח אדם. "אני חייב לשתות דחוף, אם לא — אני מת מצמא", הוא אומר. החולצה שלו ספוגת זיעה. הוא מחזיק כמה חולצות טריקו הנושאות את דיוקנו, חולצות שהמעריצים זרקו לו לבימה. מידו הוא כבר הסיר את פיסת הברד, שהיתה לו בתחילת הערב.

היתה בקהל ילדה עם עיניים נוכות כאלה, לא יכולתי לראות את זה, הייתי חייב לתת לה". "בכל הופעה זה ככה", אומר מיקי. אדם מפהק פיהוק גדול ואומר: "אני סחוט, ממש הרוג. באמצע ההופעה, מרוב עייפות, אמרתי את הסיר הבא אסיר לכם". לא שלטתי על השפתיים שלי".

הוא פותח חלון ונושם את אוויר הלילה הצלול של חיפה, "אני מת על העיר הזאת. הנה, שם גרתי", הוא מצביע לעבר אחת השכונות. "זו עיר אמיתית, חיפה, אנשים כאן מתעסקים בכרטיס הריצנים של החיים, לא בטויות. פה אין מועדוני-חברים והבדלי מעמדות בגלל סוגיה-הרכב. פה אלה חיים אמיתיים".

בכל זאת, הוא עבר לגור בתל אביב, למרות שלדעתו, "יש בתל אביב משהו לא ברור לתל אביב, מתת, לחצים, בלגאנים. אין שם שלווה. אבל למרות הכל, אני אוהב את תל אביב. היא המבקרים, לעומת הקהל, לא אהבו אותו. מהרגע שהוא התפרסם, הופיעו בעיתונות ביקורות חריפות על התקליט. לאדם יש הרבה בליבו על הכתבות השליליות שנכתבו עליו. "אני לא כועס, לא ממורמר, רק כואב לי שכל מה שהגניס, לא נולדתי יום לפני התקליט, אני יודע שבכל מקום אנשים אוכלים אחד את השני. גם בין פקידים בכנסים כקאסה. לא ציפיתי לנחות על צמרגפון, אבל מה שעשו לי היה ממש לא פני".

"לא איכפת לי שיבקרו, שיקטלו, אבל בטעם. שלא יכתבו סתם בשביל לכתוב ולקטול. שמאחורי הכרטיים יעמוד משהו".

הזרים לו. "תיזהר לא להתקל בקבוצת ילדים", מתברח אדם. "אני חייב לשתות דחוף, אם לא — אני מת מצמא", הוא אומר. החולצה שלו ספוגת זיעה. הוא מחזיק כמה חולצות טריקו הנושאות את דיוקנו, חולצות שהמעריצים זרקו לו לבימה. מידו הוא כבר הסיר את פיסת הברד, שהיתה לו בתחילת הערב.

היתה בקהל ילדה עם עיניים נוכות כאלה, לא יכולתי לראות את זה, הייתי חייב לתת לה". "בכל הופעה זה ככה", אומר מיקי. אדם מפהק פיהוק גדול ואומר: "אני סחוט, ממש הרוג. באמצע ההופעה, מרוב עייפות, אמרתי את הסיר הבא אסיר לכם". לא שלטתי על השפתיים שלי".

הוא פותח חלון ונושם את אוויר הלילה הצלול של חיפה, "אני מת על העיר הזאת. הנה, שם גרתי", הוא מצביע לעבר אחת השכונות. "זו עיר אמיתית, חיפה, אנשים כאן מתעסקים בכרטיס הריצנים של החיים, לא בטויות. פה אין מועדוני-חברים והבדלי מעמדות בגלל סוגיה-הרכב. פה אלה חיים אמיתיים".

בכל זאת, הוא עבר לגור בתל אביב, למרות שלדעתו, "יש בתל אביב משהו לא ברור לתל אביב, מתת, לחצים, בלגאנים. אין שם שלווה. אבל למרות הכל, אני אוהב את תל אביב. היא המבקרים, לעומת הקהל, לא אהבו אותו. מהרגע שהוא התפרסם, הופיעו בעיתונות ביקורות חריפות על התקליט. לאדם יש הרבה בליבו על הכתבות השליליות שנכתבו עליו. "אני לא כועס, לא ממורמר, רק כואב לי שכל מה שהגניס, לא נולדתי יום לפני התקליט, אני יודע שבכל מקום אנשים אוכלים אחד את השני. גם בין פקידים בכנסים כקאסה. לא ציפיתי לנחות על צמרגפון, אבל מה שעשו לי היה ממש לא פני".

"לא איכפת לי שיבקרו, שיקטלו, אבל בטעם. שלא יכתבו סתם בשביל לכתוב ולקטול. שמאחורי הכרטיים יעמוד משהו".

ואני אותה האמא הטובה". על הבימה אדם שר "קחי אותי מאלפי שקרים, מתשוקות כוזבות, מקרבות בהם אני חסר-אונים". אמא חווה וצומת עיניים ושרה יחד איתו את המילים. "זה לי הוא שר את השיר הזה", היא אומרת. אחר כך היא ניגשת למנהל האישי ומתעניינת איה היתה הופעה בלילה הקודם. "פיצוץ", הוא עונה לה, והיא מחייכת בהנאה.

"לא יוצא לי לפגוש אותו הרכה בזמן האחרון. הוא נורא עסוק, רק כשהוא מופיע כסביבה אנחנו נפגשים. כשהוא התפרסם, בהתחלה נפגעינו מאוד שכתבו עליי דברים לא טובים. היום זה לא איכפת לי, העיקר שיכתבו".

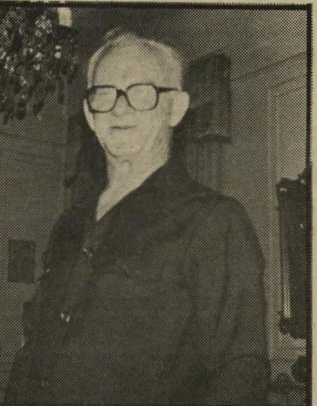
והרבר שהכי מטריד אותה כרגע: "איברתי כאן את בעלי, מה אעשה? איך אחזור הביתה בלי בעל?". היא מספרת מעריצות רבות באות אליה הביתה ומטרידות אותה. "עכשיו אני לא יכולה להסתכל עליהן, איך שהן נוכות. אני יודעת שאכבה בחדר איתן, אז אני לא יכולה להסתכל".

"אדם, המבחין בה מהבימה, מנופף לה לשלום ושולח נשיקה. אחרי ההופעה, הוא יודע, לא יוכלו להיפגש, בגלל הבלגאן. הצולת של מנדיד אדום עוכר במרץ. מיספר המתעלפות הולך וגדל השוטרים מתייעצים ביניהם כיצד

(המשך מעמוד 7)

שני ילדיו: אורנה תמיר, מיספסנית ג'ינג'ית, וראובן ז'ל. אטאט התחלפה בתהלוכה בשתי אחיות הולנדריות. הבית בקאהיר התמלא בסורגים, תרופות ודלתות ביטחון. ששון לא ויתר על שביב תיקוה ונטל את אשתו לבריקות אצל מומחה ידוע בארצות הברית. במקביל הקפיד למלא את תפקידו הדיפלומטי, להופיע באירועים חברתיים, לחידך, להשיק כוסיות.

לפני שנה וחצי איבדה טובה ששון את הכרתה, וזו לא שבה עוד אליה. ששון החליט להחזיק בבית, סמוך אליו, כל עוד זה יהיה בגדר האפשר. למושג "אפשר" יש פירושים רבים. ששון הרחיבו ככל הניתן. לפני כשלושה חודשים נאלץ להעביר את אשתו לבית החולים הוסה שבירושל לים. כעבור כמה שבועות העביר אותה לבית החולים שערי צדק. באחת משיחותינו סיפר: "אני יכול לשאת את זה שאני מסתובב כשגריד בקוסטיילים, מקבלים אותי בכל מקום

ששון בשגרירות כמו בספר איוב

בכל ג'וניוהיטסק ואילו טובה שוכנת שם, במצב כזה...". המעבר לבית החולים שערי צדק היה קשה עליו במיוחד. "זה המקום הקבוע שלי", אמר ביים המעבר, "מכאן לא תעברו יותר". במהלך התמודדות זו נעצר גיסו של ששון, רפי לוי (בעל אחותו, אלגרה). לוי, שהחזיק בעמדה בכירה ביותר במישרד הפנים ושחשב לכלי-יכול בירושלים, עומד בימים אלה למישפט וגם אם יזוכה — הייחמישפה לא יחזור לקרמותם.

"רובי" היה בנו הצעיר של ששון. אביו נהג להגדירו כ"שוכב". "כמה שהיה יותר שוכב ועשה יותר בעיות — כך נקשרתי אליו ואהבתי אותו יותר". סיפר השבוע.

בעבר כבר נפגע בתאונת-דרכים, ושכב כשבוע ימים ללא הכרה. הפעם, שמונה חודשים אחרי שמצא בכוחות עצמו עבודה באילת והתקדם בה, נהרג בדרכו לאילת.

במהלך השיחות הטלפוניות באותו לילה ארוך, עוד קיווה ששון. משהגיע למחרת לרפיה, טלפן לבית החולים ושם נאמר לו חד-חלקי: "בוא מחר". ששון הבין מייד את חומרת המצב ודבר לכיוון בית החולים שבו שכב בנו הצעיר. הרגע הקשה ביותר עבורי היה לחלוץ את פני שערי צדק. שם מאוש פות טובה, לא לעצור ולהמשיך הל-אה...". סיפר בקול שקט, מעורר צמר מורת.

מאז שפורסם דבר האסון, המה בית ששון בירושלים במבקרים: נשיא המדינה חיים הרצוג, שרה-חן שימעיין פרס, שרה-חנן וחבר-נעוריו יצחק נבון, חשר עוז וייצמן, מכובדים ערכי ים ורובים רבים אחרים. שיחות טלפון ומיברקים הציפו את הבית. ששון קיבל את פני הכל בצורה המעוררת כבוד עד כדי תהייה לגבי כוח-הסבל האנושי. אך אמר בשתיקה: "שני רברים מנחמים אותי: ראשית — שטובה אינה יודעת ממה שקרה, ושנית — שכל חברי של רובי הגיעו להלווייה ואחריהם הביתה, ולא רק החשובים — החברים שלי". ביום ראשון שב ששון לביתו ולמישרדו בקאהיר. "חייבים לשוב לשיגרה", אמר לי.